

Petr Hájek: Den poté - Co prozradil ruský zrádce? A co americký ambasador? Pavel byl dosazen, nikoli zvolen. Chvilkaři mají obavy? Okamura nabízí spolupráci? Rozděl a panuj. Cukr a bič v praxi. Vinnetou se mýlil: Boj!

- CZ24 News | 30. ledna 2023

ČESKO: PETR HÁJEK analyzuje první reakce skutečných vítězů bitvy o Hrad, snahu „uplatit“ nepodvolené, žasne nad postojem „opozice“ a doporučuje číst trochu dospěleji pohádky Karla Maye

Ještě „několik vět“ k tomu, co se odehrálo v pátek a v sobotu. Hovořili jsme o tom poměrně obsírně v přímém přenosu PPTV s Michalem Semínem v době, kdy se teprve dopočítávaly výsledky sčítání hlasů, ale již bylo jasné: Nejenže se nestal zázrak, ale odpůrci zničující bruselské vlády Pětikoalice dostali další drtivý direkt – tentokrát z Washingtonu. Velký zájem o vysílání, účast stovek diskutujících i trvající zájem těch, kteří protiproudni „Volební studio“ shlédli (anebo ještě shlédnou) zpětně, umožňuje nevracet se k již řečenému, ale jít o krok dál.

Lze shrnout opravdu do několika vět: Páté koloně cizích zájmů se konečně podařilo, z čeho byla v poslední dekádě permanentně frustrovaná. Úpravy volebního systému sice umožnily, aby vládu nakonec dostala do rukou skupina „jedné strany“ (ač formálně s pěti různými názvy) reprezentující výraznou voličskou menšinu. Hrad – symbol české státnosti – jí však stále uniká. Nyní obsadila i ten. Takže konec?

Doznání

Alexandr Mitrofanov, kterého k nám ještě za Brežněva (1979) KGB dovezla ze Sovětského svazu, a po převratu posadila do (Rudého) Práva, to v záchvatu opojení z vítězství vystihl: „*Teprve 28. ledna 2023 doopravdy skončilo období, které zahájil 17. listopad 1989. Tehdy bylo vítězství do velké míry darováno zvenčí.*“ A jedno z prvních blahopřání dorazilo nikoli jak bývá zvykem z USA od prezidenta, ale z rezidentury na americké ambasádě, kde (jako obvykle) celý ten „tichý převrat č. 2“ začal: „*Gratulujeme České republice ke zvolení Petra Pavla českým prezidentem. Těšíme se na úzkou spolupráci.*“

Mitrofanov patří k Rusům v exilu, kteří zradili, a nenávidí proto svou vlast a prezidenta Putina („amerického“ Jelcina spolu s V. Havlem obdivoval). Byl totiž vycvičen v přípravě na globalistickou „konvergenci“ tou částí KGB, jež na ní od roku 1970 spolupracovala s částí CIA. Plán ale příliš nevyšel. Až po odstranění Donalda Trumpa se nyní rychle dohání rozpoutáním války proti Rusku za kulisami pučistického kyjevského režimu. Obě reakce – ruského zrádce i US Embassy – na dosazení amerického generála na Pražský hrad se proto krásou nechtěného velmi dobře doplňují.

Dezinformace?

Že jde o dezinformaci, protože Petr Pavel byl přece zvolen – a to dokonce velkou většinou těch, kteří se voleb zúčastnili? Je to přesně naopak. Washingtonu už nyní stálo za to, se v celé věci přímo angažovat. Příprava válečného pole. Z ambasády vzešel povel (a pak podpora, peníze – přes spoustu „kolen“ atd.) – a Pavlovi loutkovodiči jej pouze provedli. Proto také odtud přišla první „gratulace“, respektive drsná upomínka, komu za to vděčí.

Kvůli parlamentním volbám změnil Rychetského ústavní soud i parametry volebního zákona – aby dosadili pětikolku. Kvůli Pavlovi to měli snazší. Ve „válečném stavu“ zmobilizovat celou zfanatizovanou protiruskou „ukro-kavárnu“ – včetně svazáckého dorostu rozpáleného do ruda nenávisť k Andreji Babišovi (školy – „neziskovky“ – média) nebyl velký problém. Obludné doznání jedné z Pavlových voliček, že její malý syn se v noci často budil hrůzou, že bude zvolen Babiš, nepotřebuje další komentář.

Že se za těchto okolností přesto dva a půl milionů českých občanů nedalo zastrašit (i když často o tom museli zalhat v práci nebo dokonce v rodině) a hlasovalo pro českého Slováka, je vlastně fantastický úspěch. Nikoli však jen osobně Babišův – i když jeho kampaň „proti všem“ byla obdivuhodná, a on sám si ji tvrdě odpracoval – ale celého neorganizovaného „hnutí odporu“.

Mimochodem: Není bez zajímavosti, jak jinak vzorně „politicky korektní“ globalistická Pátá kolona hrála i s „přistěhovaleckou“ zbraní (neumí čééésky!), jakkoli za ni jinak brzy bude hnát imigrantsky ostražitě vlastence i do vězení. Ale pokrytecký dvojí metr je průvodní znak celé „liberální“ demokracie, tedy politické, hospodářské a mravní apokalypsy Západu, na níž se od sobotního večera (viz ambasádní gratulace) již oficiální česká reprezentace poprvé podílí zcela naplno.

Rozděl a panuj

Tentokrát již pracovali systematicky, nikoli jako za Zemanovy kandidatury. Ostatně Miloše Zemana (oddaného euro-federalisty) se příliš nemuseli obávat. A on také hned první den vyvěsil za asistence velkého bruselského marxisty soudruha Barrosa na Prvním hradním nádvoří modrý hadr s pěticípymi hvězdami (pro odlišení ne již rudými ale žlutými). Že se jim kolega později vymkl (aby se na závěr zase přimkl) je jiná (smutná) historie.

A stejně systematicky postupují hned druhý den po volbách. Pavel ihned pronesl jednu z nacvičených vět: *„Se mnou automaticky nepřichází mobilizace, se mnou nepřichází žádná změna kurzu, se mnou nepřichází žádné vtahování do války.“* Povšimněme si příznačného slova „automaticky“. Jinými slovy to vše přichází, ale nemá to vypadat, jako by to produkoval automat. Zjevně se tedy, jak v kraji tradicí, chystá mobilizace i válka – ale „s lidskou tváří“.

Také soudružka Strašáková (nomen omen), mluvčí jedné z amerických „neziskovek“ (Milión chvilek) zúčastněných na projektu Pavel, se rychle nechala slyšet: *„Společnost je roztržštěna **existenčním strachem** i vyhrocenou volební kampaní. Mnoho lidí si přálo jiný volební výsledek. Je teď proto důležité nacházet mezi sebou společnou řeč – s voliči všech kandidátů, s nevoliči i s hledajícími. (...) A i když se ne vždy na všem shodneme, to podstatné nás všechny spojuje: Jsme lidé, kteří mají **obavy o budoucnost**.“*

Cukr a bič

Jaký existenční strach? Jaké obavy o budoucnost? Vždyť před pár týdny ještě na Václaváku při „kontrademonstraci“ pro ukrajinskou diasporu řečnili o tom, že vláda má vše pod kontrolou, že se

nemáme čeho obávat. No pochopitelně: Nyní potřebují rozdělit nepodvolené – a možná se jim to u některých zdecimovaných drsnou prohrou i podaří. A lze je pochopit, když i Tomio Okamura, šéf SPD sdělil pozoruhodnou informaci, že prý řada sympatizantů SPD hlasovala pro Pavla. „Je třeba respektovat výsledek voleb, doufám, že Petr Pavel bude prezidentem všech občanů, jsme připraveni spolupracovat,“ řekl – a nejsem asi sám, kdo při tom jen vytřeštil oči.

Hle, hle. Nyní už lépe rozumět napohled nesrozumitelnému vzkazu vedení SPD před druhým kolem, že nejlépe vhodit do urny prázdnou obálku – tedy nehlasovat ani pro jednoho, takzvaně zůstat „neutrální“. Zvlášť nepochopitelné to bylo od někdejšího bojovníka Jaroslava Bašty. A Okamurovo „dovysvětlení“, že jako bývalý disident prý Bašta nemůže hlasovat pro žádného z „bývalých komunistů“, už snad pro (donedávna) lídra jediné parlamentní opozice nebylo ani hodno. Krutý žert vůči svým voličům. Čisté politikaření a „obchodnická“ zbabělost. Nic neutrálního v dnešní situaci přece není možné. To je příkladný útěk z boje. Kdo chce „zůstat na pozicích“, nemůže tomu poraženectví rozumět.

Americké bažiny odpařují jedy

Ne, spolupracovat (latinsky kolaborovat) s nimi není možné. Nikdy nebylo. A na metodu cukru a biče máme ještě mnozí z dob „reálného socialismu“ vypěstovaná varovná světélka, která nyní divoce blikají. Co je to za žvásty o „spojení všeho lidu“ do šťastného budování naší vyspěle se hroutící (kdysi) kapitalistické společnosti? Máme společně s nimi vyprodat zbytky státní suverenity? Takzvaně se uklidnit, říci si „co jsme si, to jsme si“ – a společně vyrazit za americké a bruselské zájmy na Rusa (jako jsme na něj vyrazili za Rakouska – a on nám to vrátil za pár let později osvobozením od Hitlera)?

Hlavní vládní deník (New York Times) washingtonské „bažiny“ (kterou Trump nestačil vysušit) o našich volbách napsal, že střet mezi Babišem a Pavlem byl prvním z řady letošních důležitých hlasování ve východní a střední Evropě. Prý „důležitým testem, zda kdysi stoupající vlna populismu v Evropě dosáhla vrcholu“. Dělal test v papiňáku, který předtím napustili mediálními jedy, lží a manipulací. Dá jim asi povzbudivá čísla. Jen aby nakonec nezjistili, že Žádný plán nikdy nevyjde.

Ale to oni nevědí, takže zatím jejich „pražský korespondent“ tvrdí, že Babišova taktika v předvolební kampani kopírovala tu, kterou používá jeho spojenec Viktor Orbán, jenž loni v dubnu slavil jasné vítězství po tvrzeních, že jeho hlavní politický soupeř chce poslat maďarské vojáky bojovat na Ukrajinu proti Rusku. „Ale tento argument Babišovi nezafungoval v České republice, která má mnohem rozmanitější média než Maďarsko...“

Vinnetou se mýlil

Rozmanitější média! Tím jen ta americká novinářská břecha potvrdila, že vše stálo na přísné jednotě ČT (coby centrály ovládané Američany) v „pevné jednotě“ s miliardářskými mediálními domy Bakalovými, Křetínského či Lukačovičovými – tedy téměř 100% „korporátu“. Tudy vedla hlavní brána k volebním manipulacím – a následně k dosazení Petra Pavla na Hrad (o ostatních volebních podvodech se zatím můžeme jen dohadovat, ale v tomto případě nehrály tu hlavní roli – to přijde až v příštích volbách do sněmovny).

S těmi „spolupracovat“? Nejsme na tom dnes o mnoho lépe než Indiáni, které potřebovali předchůdci našich dnešních „spojenců“ vyvraždit – a tak jim nabídli „pohodlný život“ v rezervacích. Také jsem to kdysi hlтал z Vinetoua. Jak chtěl (podle pohádky Karla Maye) prý všechny sjednotit (aby je pak kolonizátoři snáze zlikvidovali).

Asi proto dnes mnohem lépe rozumím gestu charismatických náčelníků (nějaký se jistě i u nás zase někdy vynoří), kteří cukrátku odmítli – a zabodli (zdánlivě beznadějně) kopí do stepi:

„Boj!“

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)